

VITOLU
FONDS

ZIŅU LAPA

APRĪLIS/2018

MĒNEŠA CITĀTS

„Daugavas Vanagu“ Melburnas nodaļas vārdā varu apstiprināt, ka noteikti turpināsim mūsu stipendijas nākošajam akadēmiskajam gadam. Šis ir viens no retiem veidiem, kā mēs šeit, ārpus Latvijas, varam atbalstīt jaunatni un izglītību, kas ir tik vajadzīga Latvijai un latviešiem.

Vēlos arī pateikties Vitolu fondam par lielo darbu, ko darāt mūsu jauniešu izglītības labā.

Janis Karkliņš
DV Melburnas nodaļas priekšsēdētājs

STIPENDIJU PALIELINĀJUMS

Ziedotāja Sarmīte Andersone-Šveice palielina stipendiju skaitu.

Ziedotāja no Zviedrijas Sarmīte Andersone-Šveice, viesojoties Latvijā, apciemoja Vitolu fondu. Šobrīd ar viņas atbalstu studijas turpina pieci jaunieši: trīs studē mehatroniku, klavierspēli un tiesību zinātni dažādās Latvijas augstskolās, bet divi stipendiāti apgūst apģērba dizaina un mēbeļu modelētāja amatus tehnikumā. Tiekoties ar saviem stipendiātiem martā, ziedotāja nolēma stipendiju skaitu palielināt.

TESTAMENTĀRAIS NOVĒLĒJUMS

Saņemta Anitras Liesmas Izoldes Lekseres testamentārā novēlējuma 2.daļa

18. aprīlī saņēmām otro Lekseres kundzes testamentārā novēlējuma daļu. Visi līdzekļi novēlēti rezidentūrā studējošiem, kuri padziļināti studē onkoloģiju vai sirds slimības un vēlas papildināt savas zināšanas ārpus Latvijas. Pirmais Anitras Liesmas Izoldes un Kārļa Lekseru piemiņas stipendiāts Gvido Jānis Bergs ir sirds ķirurģijas rezidents. Ar stipendiju viņš piedalījās 67. European Society of Cardiovascular Surgeons kongresā, kas ir pasaulē visnenāk pastāvošais sirds un asinsvadu ķirurģu rīkotais kongress. Strasbūrā, Francijā stipendiāts Gvido Jānis Bergs prezentēja zinātniskas tēzes, kurās atspoguļota Latvijas sirds ķirurģu pieredze akūtā sirds un torakālās aortas ķirurģijā.

MĪLŠ PALDIES VISIEM ZIEDOTĀJIEM!

STIPENDIJU JAUNUMI

JAUNDIBINĀTĀS STIPENDIJAS

Viļa Olava piemiņas stipendija

Viļa Olava piemiņas stipendiju dibina Viļa Olava mazmeita Anna Olavs-Grambergs ar dzīvesbiedru Andri Stakli. Viņi šobrīd pārvalda Viļa Olava mantojumu – namus Rīgā. Katram savs, notikumiem bagāts, dzīvesstāsts, taču jau vairākus gadus viņu ceļi savijušies kopā, īstenojot kopīgu mērķi – būt laimīgiem, darot laimīgus citus, un palīdzēt uzplaukt abu kopīgajai Tēvzemei. Tāpēc sava vectēva Viļa Olava piemiņai dibinātas četras stipendijas īpaši mazturīgiem, bet talantīgiem un centīgiem studentiem, kuras uzticētas pārvaldīt Vitolu fondam.

SOS stipendija

Stipendijas dibinātāji ir uzņēmuma “One Baltics” vadītāji Ingus Diķis un Mārtiņš Šķiņķis. Izlasot šī gada kandidātu smagos dzīvesstāstus, abi uzņēmēji ir satriekti par esošo situāciju un vēlas atbalstīt jauniešus, kuri dzīvo nabadzībā un kuriem nav līdzekļu ārkārtas gadījumos.

Stipendijas korporācijām “Imeria” un “Fraternitas Vanenica”

Vitolu fonda dibinātājs Vilis Vītols aprīlī dibināja divas goda stipendijas korporācijām “Imeria” un “Fraternitas Vanenica”. Trimdas laikā korporāciju lielākā kopa atradās Karakasā, Venecuēlā, kur studēšu Korp! “Imeria” biedre ir bijusi Viļa Vītola māte Valentīna Vītols un šobrīd arī brāļa meita Valentīna, bet pats mecenāts ir Korp! “Imerias” goda filistrs un vecākais filistrs Korp! “Fraternitas Vanenica”.

AKTUĀLI

PAZIŅOTI ATZNĪBAS KRUSTA KAVALIERI

Marta beigās Valsts prezidents Raimonds Vējonis un Ordeņu kapituls nolēmuši par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā piešķirt Triju Zvaigžņu ordenus, Atzinības krustus un Viestura ordenus. Sveicam LPKS «LATRAPs» Klientu vadības direktori, ziedotāju Līgu Ružu un Vitolu fonda valdes priekšsēdētāju Vītu Diķi, kurām piešķirts Atzinības krusts IV šķira!

NOSLĒGUSIES KANDIDĀTU INTERVĒŠANA

Aprīlī Vitolu fondā intervijās piedalījušies 107 kandidāti. Šogad situācija ir smaga, jo pēc palīdzības vērsušies vairāk kandidātu nekā spēsim atbalstīt. Dažiem kandidātiem ziņa par stipendijas saņemšanu paziņojām jau pēc intervijas, bet vairāk kā 100 vēl ir kandidātu sarakstā. Piedāvājam stāstu no intervijas: *“Paula pēc mazās lauku pamatskolas beigšanas bija uzņemta bez iestājpārbaudījumiem Rīgas Valsts 1. ģimnāzijā. Diemžēl materiālo apstākļu dēļ meitene tā arī neuzsāka mācības šajā mācību iestādē, bet turpināja mācības lauku vidusskolā. Meitene dzīvo kopā ar mammu, kas ir invalide. Pirms vairākiem gadiem Paulas mammai sākās veselības problēmas, kā rezultātā viņai tika amputēta kāja. Vienīgie ģimenes ienākumi ir invaliditātes pensija un ģimenes pabalsts. Paula katru gadu vasaras brīvlaikā strādā, lai kaut nedaudz palīdzētu nodrošināt ģimeni ar nepieciešamajām lietām.”*

— VĀRDS BIJUŠAJIEM — STIPENDIĀTIEM

IEVA EVERTE

- Kā uzzināji par Vitolu fondu?

Par Vitolu Fondu uzzināju no savas vecākās māšas Baibas, kura studēja Rīgas Stradiņa universitātes Medicīnas fakultātē un saņēma stipendiju. Esam pieci bērni ģimenē, man ir divas vecākas māšas un divi jaunāki brāļi. Kad bijām pavisam mazi, par mums rūpējās tikai mammīte (viņa strādāja par skolotāju mazā lauku skoliņā) un vecmāmiņa. Vēlāk par mums atsāka rūpēties arī tētis, bet neraugoties uz to, bijām trūcīgi. Jau no bērnības iemācījāmies, ka tikai strādājot varēsim paēst un kaut ko sasniegt. Vitolu Fonds pavēra mums ceļu uz augstāko izglītību, par ko mēs bez fonda palīdzības nevarētu pat sapņot. Studējot augstskolās, fonds atbalstīja abas manas vecākas māšas un mani. Kad pieteicos stipendijai, atbildu vairākiem kritērijiem, jo nācu no trūcīgas daudz bērnu ģimenes, man bija teicami mācību rezultāti un sasniegumi rajona mācību olimpiādēs.

- Pastāsti par savu ceļu uz izglītības iegūšanu.

Jau pamatskolā zināju, ka vēlos kļūt par ārsti, bet galvā vēl nebija konkrēta rīcības plāna, kā to īstenot (tieši domājot par finansiālo aspektu). Kļūt par ārsti bija mans sapnis. Iespējams, tāpēc, ka bērnībā daudz laika pati pavadīju Vienības gatves Bērnu Klīniskās Universitātes slimnīcā kā mazais pacients. Tas bija tik tālu no mājām un mani apciemoja ļoti reti, jo mammīte bija mājās ar pārējiem brāļiem un māsām. Man bija 6 gadi, kad raudādama sēdēju pie savas dakterītes kabineta durvīm un gaidīju, kad viņa iznāks, lai viņai pajautātu, kad es tikšu mājās. Dakterīte bija jauka, kabinetā ar mani ilgi runāja un iedeva dzēšgumiju kā dāvanu par izturību un drosmi, sakot, ka tāda ir tikai ārstiem. Protams, dzēšgumijas man sen jau vairs nav, bet viņas teiktie vārdi ir palikuši spilgti atmiņā.

Pirmās skolas gaitas uzsāku Bilskas pamatskolā pie ļoti jaukiem skolotājiem. Sevišķi man mīļa bija pirmo klašu audzinātāja Laura Brikmane, kura, par spīti maniem biežajiem skolas kavējumiem slimības dēļ, saskatīja mani ko īpašu un daudz laika veltīja, lai es apgūtu iekavēto mācību vielu. Vidusskolā mācījos Smiltenes ģimnāzijā, klasē ar padziļinātu zināšanu apguvi matemātikā un bioloģijā. Sevišķi liels paldies man

jāsaka saviem lieliskajiem skolotājiem Dagnijai Feldhūnei, Iritai Steģei, Annai Lavrinovičai, Ingunai Kondratjevai, Andrejam Miķim, kuri ne tikai radīja pastiprinātu interesi par saviem pasniegtajiem mācību priekšmetiem, bet bija vienkārši lieliski cilvēki. Kad mācījos Smiltenes ģimnāzijas 10. klasē, es jau prātoju, ka pieteikšos Vitolu fonda stipendiju konkursā un gudroju, kur es meklētu darbu, ja man stipendiju nepiešķirtu. Zināju, ka Baiba (māsa) līdz vēlai naktij mātās un sapratu, ka patiesībā fonda stipendija man ir vienīgā reālā iespēja, lai tiektos uz ārsta profesiju. Vidusskolas laikā iesaistījos Valkas rajona Jaunatnes Veselības kustībā, tur bijām jaunieši no visa rajona, kopā mācījāmies un pēc tam volontējām citās skolās kā vienaudžu izglītotāji.

Lai saprastu, vai spēšu strādāt medicīnas nozarē, vidusskolas laikā pieteicos darbā Sarkanā Krusta Smiltenes slimnīcā par sanitāri. Mūsu radnieku lokā nebija neviena ārsta vai medmāšas, kuram pajautāt padomu par studijām un šī bija mana iespēja iemācīties ko vairāk. Darba bija daudz, strādāju ķirurģijas nodaļā un tajā laikā vairāki labi pazīstami ārsti brauca veikt operācijas no Valmieras. Kad sasniedzu 18 gadu vecumu, jau strādāju maiņu darbu tāpat kā citi darbinieki. Šis darbs man deva ne tikai izaugsmes iespējas, bet arī iespēju nopirkt pārtikas produktus priekš saviem jaunākajiem brālīšiem. Naktis nodaļā parasti nevarēju iesnausties, jo baidījos, ka varētu nedzirdēt, ja kādam būtu nepieciešama mana palīdzība. Tikmēr naktis lasīju grāmatas, tā arī sagatavojos rajona bioloģijas olimpiādēm, kur 2 gadus pēc kārtas saņēmu godalgotas vietas. Vēlāk, jau universitātes laikā, vairāki studiju biedri man jautāja, vai nejutos apkaunota, strādājot par sanitāri, bet es uzskatu, ka jebkurš darbs ir cienijams. Es sāku tur, kur varēju un nekādā ziņā par to nekaunos. Šobrīd šī pieredze man palīdz izprast jaunāko medicīnas personālu, viņu ikdienas darbu un darba izaicinājumus, un man tas ir ļoti svarīgi, jo mēs strādājam komandā.

Pati vērtīgākā pamācība, ko es no studiju laika paņēmu pati priekš sevis – es sacenšos tikai ar vakardienas sevi. Pēc tāda principa dzīvoju arī šodien un tā ir mana lielākā motivācija mācīties un pilnveidot savas zināšanas. Un tieši tāda arī ir ārsta profesija, kurā nemitīgi ir jāmācās.

IZGLĪTĪBA

2008.–2014. Rīgas Stradiņa universitāte, Medicīnas fakultāte, studiju programma "Medicīna".
2014. – pašlaik Rīgas Stradiņa universitāte, Tālākizglītības fakultāte, rezidentūras studijas psihiatrijā.

ATBALSTS

2008.–2014. *Buduļu ģimenes stipendija*

DARBAVIETA

2014. – šobrīd VSIA "Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centrs", psihiatre

Neder vien dzīvošana starpposmā un studiju beigu gaidīšana. Jo patiesībā valsts eksāmens (vai sertifikācijas eksāmens rezidentūras studiju beigās), no kura gandrīz visi medicīnas studenti un rezidenti baidās, ir tikai sākums. Sākums patstāvīgām darba gaitām, kuras nekādā ziņā nav vieglākas kā studijas. Un šī sacensība tikai pašai ar sevi mani motivē ik dienu apgūt ko jaunu un no sirds priecāties par kolēģu panākumiem. Mēs visi strādājam kopā un ir lieliski, ka katram ir sava zināšanu bagāža vai pat citas specialitātes zināšanu bagāža un ir, ar ko pakonsultēties brīžos, kad pats jūties iedzīts strupceļā (jo būsīm reāli – visu zināt visās specialitātēs līdz mazākajam sīkumam arī nav iespējams, bet pacienti parasti neslimo ar vienu saslimšanu vien).

- Kur tavs ceļš aizveda pēc studijām?

Manas studijas vēl aizvien turpinās, tikai šobrīd ne kā medicīnas studentam, bet kā ārstam-rezidentam. Laiks pēc pamatstudiju beigšanas bija emocijām bagāts, jo 2014. gada vasarā salaulājāties ar vīru un iestājos RSU Tālākizglītības fakultātē, studēju rezidentūrā Psihiatra specialitātē. Uzsāku darbu kā ārst-rezidents VSIA "Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centrā", kur turpinu apgūt specialitāti. 2015. gadā piedzima mūsu dēliņš Jānis Jēkabs. Lai gan es biju bērna kopšanas atvaļinājumā un augstskolā bija noformēts akadēmiskais atvaļinājums, savai profesionālajai izaugsmei es neliku pauzi. Tāpat daudz lasīju, klausījos e-lekcijas un cik vien bija iespēja, apmeklēju Latvijas Psihiatru asociācijas un citu asociāciju sēdes.

Bērniņa ienākšana ģimenē mobilizē tādus resursus pašiem sevi, par kuriem pirms tam pat nebija ne jausmas. Kad Jānim bija vairāk kā gads, atgriezos darbā, paralēli iesaistījos arī papildus sabiedrības izglītojošajā darbā – piedalījos RPNC Muzeju naktī, kur veicu izglītojošo darbu; uzstājos Latvijas Psihiatru asociācijas sēdē "Jaunie prāti psihiatrijā" ar tēmu par Obsesīvi kompulsīviem traucējumiem, mans mentors bija Prof. Māris Taube; kopā ar LPA Jauno Psihiatru sekciju un Slimību Profilakses un Kontroles Centru veidojām projektu skolēnu izglītošanai "Jauniešu psihiskās veselības stundas", - braucām uz skolām un izglītojam par psihisko veselību. Šis

skolu projekts mani uzrunāja ļoti personiski, jo zinu, kā ir būt atšķirīgam, jo esi trūcīgs un staigā izdilušās drēbēs, kā ir piedzīvot apsmiešanu un izstumšanu. Man šajā projektā bija misijas sajūta un es zināju, ka kādam noteikti izdosies palīdzēt.

Rezidentūra ir ne tikai darbs ar pacientiem, bet arī jāpagūst apmeklēt gan lekcijas, gan jānokārto eksāmeni. Liels pārbaudījums man bija sagatavoties uz psihofarmakoterapijas eksāmenu ar dēliņu klēpī, nācās mobilizēt visus savus iekšējos resursus, jo citu resursu nebija. Dzīvojam tādā laikā, kad vecvecāki paši vēl strādā un pat morālā atbalsta reizēm ļoti, ļoti trūkst. Bet ja uz kaut ko ļoti koncentrējas, viss izdodas lieliski! Šobrīd esmu bērniņa kopšanas atvaļinājumā ar meitiņu Katrīnu.

Tāpat lieliskā jauno ārstu komadā kopā ar LPA Jauno Psihiatru sekciju un RSU sagatavojām teorētisko materiālu, novadījām seminārus medicīnas studentiem par psihisko veselību. Mēs redzam, cik patiesībā nepieciešami ir šie izglītojošie pasākumi, atsauce no medicīnas studentu puses ir ļoti liela. Katru gadu medicīnas studentu un jauno ārstu-rezidentu vidū ir pašnāvības mēģinājumi un pabeigtas pašnāvības, par ko nerunā.

Liela spriedze, trauksme, depresija un izdegšana var skart ikvienu no mums. Bet ir jāapzinās riski, ir jāiemācās stresa pārvarēšanas stratēģijas, jārunā par psihisko veselību un emocionālo labsajūtu, un šādas sarunas ir nepieciešamas visai sabiedrībai, ne tikai mediķiem.

Bija tāds teiciens, ka jāsāk no turienes, kur esi, ar to, kas tev ir... Cenšos izmantot arī savu Instagram kontu kā platformu, lai iedvesmotu vairāk lasīt grāmatas un izglītoties, ēst veselīgāk, sportot un rūpēties par savu psihisko veselību un emocionālo labsajūtu. Mums pašiem jāuzņemas atbildība par savu dzīvi, jo neviens speciālists vai pedagogs nenāks un neatvērs man priekšā grāmatas vai neielies zināšanas ar karoti galvā.

Tas, vai nākotnē spēšu veiksmīgi palīdzēt saviem pacientiem, ir atkarīgs tikai no manis pašas un darba, ko ieguldu savā izaugsme. Tāpēc motivēju sevi un nemeklēju aizbildinājumus, papliķēju sev uz pleca pat par dažām izlasītām lapām vai publikācijām, jo neatlaidība ir panākumu atslēga. Cenšos sekot Vītolu Fonda dibinātāja Viļa Vītola vārdiem, - jāizvirza sev augsti mērķi, tad izdosies vairāk sasniegt.

- Ko tev nozīmēja stipendijas saņemšana?

Visu studiju laiku saņēmu Buduļu ģimenes stipendiju. Šo stipendiju veidoja Hermaņa Buduļa mazbērni Ilze, Anna un Ēriks. Tikāmies ar Mecenāti Ilzi Groves 2014. gadā kopā ar citiem Buduļu ģimenes stipendiātiem. Katrs no stipendiātiem bija atnesis ziedus, bet mecenāte ieteica visiem kopā nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa. Tā bija ļoti pacilājoša diena, jo Ilze pastāstīja, kā viņi bija lasījuši mūsu pieteikuma vēstules un to skaits bijis ļoti liels. Pēc visām izlasītajām vēstulēm, meklējuši iespējas, lai varētu atbalstīt vēl vairāk jauniešus.

Buduļu ģimenes stipendija bija mana iespēja studēt augstskolā. Tas bija tāds neapraķstāms atbalsts. Sesijas laikā, kad pāris nedēļu laikā ir jānokārto visi semestra eksāmeni, nav pat tādas domas, ka varētu padoties. Pat tad, ja uz mirkli zaudēju ticību, tad vienmēr bija apziņa, ka mecenāti tic, ka es to spēšu! Pateicoties šai stipendijai, man izdevās studēt ar labiem rezultātiem, iegūt ārsta grādu un pateicoties labajām sekmēm, arī tikt uzņemtai budžeta vietā rezidentūrā, kas praktiski man nodrošināja to, ka varēju palikt dzīvot un strādāt Latvijā.

Daudzi jaunie ārsti, kuri neizcīna budžeta vietas rezidentūras apgūšanai Latvijā, šobrīd apgūst specialitātes citās Eiropas valstīs un tikai niecīga daļa no viņiem plāno atgriezties dzimtenē. Esmu bezgala pateicīga gan Vītolu Fonda dibinātājiem Vilim un Martai Vītoļiem, gan Buduļu ģimenei, gan Vītolu Fonda darbiniekiem, kuri visus šos garos gadus ar saviem stipendiātiem ir komunikējuši, palīdzējuši un bijuši blakus.

Kad biju jau kādu laiku atpakaļ pabeigusi studijas un uzsākusi rezidentūru, kādā dienā man zvanīja fonda vadītāja Vita Diķe un gribēja noskaidrot, kā palīdzēt un kāda speciālista vizīti pieteikt vienam no fonda stipendiātiem, kuram tajā laikā ģimenē bija notikusi traģēdija. Protams, centos iedot kontaktus un aptuveni pastāstīt, kā rīkoties, bet ne par to ir stāsts. Vītolu fonda cilvēki ir savā īstajā vietā - tas nav parasts darbs, tas ir sirds darbs! Viņi iegulda sirdi un dvēseli. Pat pieteiks konsultācijas un ja vajadzēs, aizies pat līdzī, jo katrs no stipendiātiem Vitai ir gandrīz kā pašas bērns, par katra nelaimi sāp sirds un vienu nelaimē nekad neatstās.

- Kas, tavuprāt, ir labdarība?

Labdarība ir nesavtīga došana ar mērķi kādam palīdzēt. Cenšamies būt maza kriptaiņa no labdarības akciju ziedotājiem un kamēr vēl pašai nav iespēja veidot savas ģimenes stipendiju Vītolu fondā, zidojuo Draugu stipendijai. Es patiešām ticu, ka pat lielas lietas sākas no mazumiņa un, ka kopā mūsos ir liels spēks. Man pašai ļoti tuvs ir nezināma autora rakstītais teiciens: "Es dodu, nevis tāpēc, ka man ir par daudz, bet tāpēc, ka es zinu kā ir, kad nav nemaz."

- Ko tu ieteiktu jauniešiem, kuri ir sava ceļa sākumā?

Mans stāsts isti nav veiksmes stāsts, bet stāsts par mecenātu labajām sirdīm, neatlaidīgu darbu un to visu aplāj Dieva žēlastība. Es vēl esmu ceļā un ceļā būt ir skaisti. Bet domāju, ja mans stāsts var uzrunāt, iedrošināt vai pieskarties kaut vienai sirdij, tas ir jāpastāsta.

Uzdriķsties sekot savam sapnim, piesakies Vītolu Fonda stipendijai! Savulaik man nebija nevienam, kam pajautāt padomu, tāpēc, ja domā tieši par studijām medicīnā un šaubies, droši raksti, priecāšos palīdzēt!

SARĪKOJUMI – TIKŠANĀS

04.

Mecenāta Edvina Samuļa
"Stipendija par izcilību"
sarīkojums.

20.

Pasniegta "E-klases"
stipendija raidījuma
"Gudrs, vēl gudrāks" 12.
klašu uzvarētājam
Mārtiņam
Robežniekam.

21.

Arņa Apsīša ikgadējā
meža stādīšanas
talka kopā ar
stipendiātiem Ugālē.

20.

04.

21.

Stipendiāte Evelīna Ķiršakmene par meža stādīšanas talku:

Kopīgais darbs man deva piederības un vienotības sajūtu, kā arī varēju iepazīties ar citiem stipendiātiem. Bija prieks satikt savu mecenātu Arni Apsīti, tas deva vēl papildus motivāciju, lai veiksmīgi pabeigtu šo mācību semestri. Paldies jums par šo tradīciju!

Stipendiāts Dāvis Rūdolfs Zaķis pēc Edvina Samuļa izcilības stipendijas saņemšanas:

Pēc svinīgā sarīkojuma mani pārņēma viegluma sajūta, ka esmu jāvis lepoties. Šodien varu atpūsties un piezvanīt vecmammai, lai paziņotu jaunumus, bet rīt ir jāceļas un jādara, jāsasniedz vēl vairāk, jāieliek tādi pamati, lai varētu palīdzēt citiem tikpat, cik ir palīdzēts man un vēl vairāk. Paldies mecenātam Edvinam Samulim!

SVEICAM APRĪĻA JUBILĀRUS

Ināra Reine

(Gunāra un Ināras Reiņu stipendija)

Monta Grasmāne

(Montas un Anša Grasmaņu stipendija)

Astrīda Strautnieks

(Gundara un Astrīdas Strautnieku stipendija)

Ingrīda Ķirse

(Ingrīdas Ķirses stipendija)

Vieda Šellija

(Veltas Skultānes piemiņas stipendija)

Valda Auziņa

(Vītolu fonda padomes locekle)

Sarmīte Plūme

(Vijņa Plūmes piemiņas stipendija Aizkraukles attīstībai)

Vita Diķe

(Vītolu fonda valdes priekšsēdētāja)

ZIEDOJUMI APRĪLĪ

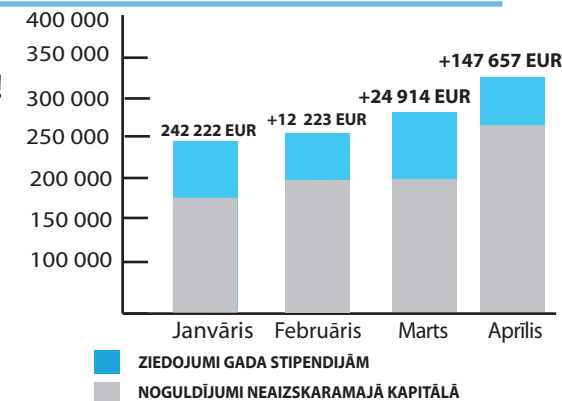
Aprīlī ziedojuši: Edvīns Samulis, Sarmīte Andersone-Šveice, Māris Plūme, Andris Staklis un Anna Olavs-Grambergs, Andris un Dace Dārziņi, Bauskas Zonta klubs, AKKA/LAA biedrība (Mūziķa Andra Vītoliņa piemiņas stipendiju fondam), SIA "Lāčplēša centrs", ERGO, Juris Petričeks, Neal F. Jordan un Vaida Miķīte Jordan, Vijas Staugas testamentārais novēlējums, Asjas un Berndta Everts testamentārais novēlējums, Anitas Liesmas Izoldes Lekšers testamentārais novēlējums, "One Baltics".

Draugu stipendijai ziedojuši: Rita Kaimiņa, Velta Bormane, Mārcis Pauls, Raimonds Rītums*, Ināra Krūmiņa, Vita Diķe, Arita Šreibere, Ivo Sirmais, Baiba Riekstiņa, Egils Fuksis, Ineta Sila, Anda Kursiša, Aija Dukaļska un 15 anonīmi ziedojumi.

*ziedotājs ir bijušais stipendiāts.

MĪĻŠ PALDIES VISIEM ZIEDOTĀJIEM!

2018. GADĀ SAZIEDOTS
427 016 EUR

+371 26022856 | info@vitolfonds.lv | facebook.com/Vitolufonds | www.vitolufonds.lv

Nodibinājums „VITOLU FONDS”
Lāčplēša iela 75-B, Rīga, LV-1011, Lat vija
Reģ. Nr. 40008066477

Danske Bank (SWIF T:MARALV22) LV55MARA2041000010515 (SE K)
LV55MARA0000107895700 (EUR) LV89MARA2041000027072 (AUD)
LV55MARA0000107895700 (USD) LV96MARA2041000019283 (GBP)
LV55MARA0000107895700 (CAD)